

Þessum fyrir ofan hildsjan barna skólunnar, með
frami Rauðfásveggi. Húsi minni manni hefst á stór-
feldan sjávargang, margar fallandi barnur og
boda. Í þeyndri er forin þarna og bleytan niðr
á berandi, en sé hún frosin og grastóa-öldu hugg-
innir, en brestkan ein stótiðlegri, því hvort sem
er í bleytu eða frosti, Klifa skólabornin hana svo
hath sem þau komast og nema sér síðan niður, ymist
á bakið eða fjórum, rífa fot sín og ata sig svo í þ,
en enginn semiloga snyrtilegur kemur í getur til
þess huggad og þeir síðer lótið viðgangast, að þau rígi á
setjast inn á skólabornin, innan um önnur börn,
sem eru að reyna að fotta sér undan því líku að,
sem önnur börn leuda í með því að Klifa rífi brestk-
annu og eyðilegja fot sín með því.

Þú mætti segja, en kemurarnir eltu að sjá um börnin
hotti þessum líti, að brama sér niður brestkanna. Og
hafi margar kemurarnir séð standa vord þarna og
töggja börnin um frá brestkannu - aðra, sem skilur
hafa skift sér af þessu, þótt séð hafi - en sjá held að
mér sé óþótt að segja, að áminningar féliss og aðvaranir
hafi lítinn árangur haft nema í líti, enda í sjóðum á,
oginn í barna skólunni héra í börnun sé elti á
marga fjöta: Þóttin fara oftast sínu fram í þessu
sem ádon og stæti lítur um áminningar kemuranna að
hinna aldri, yfir líti.